

På kanten

Af: *Camilla Mikkelsen*

Jeg står ved rælingen af båden og kigger over de mørke bølger. Der er skyfrit, og en kølig vind blæser mit hår over min skulder, så jeg mærker det kilde i min nakke. Jeg ved, at de andre ligger trygt under deres dyner, men jeg kan bare ikke. Jeg ved, at jeg ikke kan blive på afstand af havet meget længere. Snart kommer jeg til at være dernede. Helt nede i dybet med alverdens kreaturer. Vi har trænet så meget, så jeg kan ikke bare bakke ud nu. Jeg er kommet så langt, og de andre regner med mig. Jeg lukker øjnene og tager en dyb indånding, som jeg har lært hjælper. En, to, tre. Jeg åbner øjnene igen og går ned i mit sovekammer under den varme dyne.

Jeg vågner af en voldsom rysten. Da jeg spærrer øjnene op, er det helt lyst, og jeg ser Maja med hånden på min skulder. "Du sover da tungt, når du endeligt er faldet i søvn, hva?" Hun smiler bredt, så jeg kan se mellemrummet ved hendes fortænder. Jeg gnider mine øjne for at få søvnen væk. "Vækkede jeg dig i nat? Det må du altså undskylde, jeg kunne bare ikke ligge i mørket, især når båden gynger så meget." Hun ryster på hovedet og smiler, "det er helt fint. Jeg får det på samme måde nogle gange." Jeg har lyst til at fortælle hende, at hun slet ikke har det på samme måde som mig, men jeg ved, at hun bare vil begynde at stille spørgsmål. Spørgsmål som jeg ikke gider svare på, og som jeg måske ikke engang kender svarene på. Jeg så nemlig noget. Jeg ved ikke, hvad det var, men jeg er sikker på, at det var der. Det er også den bedste forklaring, selvom de andre siger noget andet. Jeg smiler bare til hende og rejser mig fra sengen. De har givet mig en chance til. Jeg kan ikke fucke op igen.

De andre sidder nede ved bordet med sjasket havregryn i deres skåle. Det vækker ikke ligefrem appetitten, men Jannick har allerede hældt op til mig og skubber skålen hen mod mig med et nik. Jeg kan ikke undgå at lægge mærke til den enkelte havregryn, der hænger i hans fuldskæg og bevæger sig op og ned, i takt med at han tygger.

Jeg plejer ikke at snakke så meget, når vi spiser. Jeg lytter bare til, hvad de andre har at sige. Nu snakker de om planen for dykningen, og hvem der skal starte. Alt det praktiske. Maja bliver ved med at skæve til mig, når de snakker om vores udstyr. Hun burde ikke bekymre sig sådan, jeg har styr på det hele. Jeg ved, at jeg aldrig ville kunne overse noget. Hvis der er noget, hun burde være bange for, er det hvad, der lurder under vandets overflade. Vi får spist færdigt og begynder at gøre os klar.

Våddragten føles strammere end den plejer, og når jeg endelig får den på, drypper mine tindinger med sved. Jeg tager resten af udstyret med ud til kanten af båden og sætter mig med fødderne i vandet ved siden af Maja og Jannick. Vi mangler kun Konrad nu. Han er altid den langsomste, men er også den nyeste på holdet, så vi bærer over med ham. Jannick siger, at man hellere skal tage for lang tid end for lidt tid når det kommer til sit udstyr. Jeg ved ikke, om det er med vilje, at han får det til at lyde en smule spydigt.

Vi er endeligt samlet alle sammen, og min krop føles tung. Jeg kan høre mine åndedræt tydeligere end nogensinde før, og mit hjerte dunker helt nede i tæerne. Snart skal jeg ned igen. Dykkerudstyret spænder omkring mig og begrænser min bevægelse, men jeg føler mig

stadig klar. Jeg vil bevise, at jeg stadig kan. Jeg har det i mig. Vi gennemgår det igen. 28 meter ned, vi er der i ca. en halv time, og vi svømmer mod overfladen når alle har givet tegn. Vi er med på den. Jeg er klar.

Jeg går hen og stiller mig helt på kanten af båden, så mine tæer rækker over. Vandet er ikke lige så mørkt som i nat, men jeg ser stadig intet andet end den dybe blå farve. Der er ikke noget. Men lige som jeg tager et skridt i luften ud mod vandet og begynder at falde ned mod overfladen, synes jeg, at jeg ud af øjenkrogen ser en bevægelse skjult dybt i vandet. Det er dog for sent at gå tilbage nu, og jeg bryder vandets overflade.

Jeg mærker hurtigt havets omfavelse af min krop og opdager først nu, hvor meget jeg egentligt har savnet at dykke rigtigt. Ikke bare i en indendørs pool hvor man kan smage klor og hundrede folks beskidte hudceller, eller en sø hvor solen knapt nok kan nå vandet for alle algerne. Jeg har savnet duften og selv smagen af saltvand, følelsen af det uendelige dyb under os og følelsen af de gamle dage. Det var her det gik galt, og det er her jeg skal rette op på det.

Vi begynder at dykke nedad. Solen bliver sværere at fornemme. Det kribler en smule i mine fingre. Jeg kigger rundt om mig og prøver at finde de andre. En, to, tre. De er der alle. Der er ikke noget at bekymre sig om. Vi fortsætter.

Jeg begynder at kunne mærke presset. Det føles som om mine trommehinder trykker ind mod min hjerne. Vandet maser mig fra alle sider. Mine lunger føles mindre end før. Jeg fokuserer på mundstykket og de højlydte, mekaniske vejtrækninger. Vi er der næsten.

Jeg mærker noget glide hen af mit ben, og jeg hiver det hurtigt til mig. Jeg kan ikke se andet end det blå, men det føles som om, der er noget, der holder øje med mig. Mit hjerte banker en smule hurtigere.

Jannick rækker håndleddet hen mod mig lidt efter, og jeg ser dybdemåleren. 28 meter. Så er vi her. Vi burde kunne finde nogle sjældnere fiskearter ved denne dybde, har han fortalt, men da de andre spreder sig ud og begynder at udforske området, er det som om jeg ikke kan stoppe med at synke.

Jeg famler rundt efter knappen til min opdriftsvest for ikke at synke dybere, men det hjælper ikke. Jeg kan mærke en kilden omkring min ankel, og jeg begynder at baske rundt med fødderne. Det bliver sværere at trække vejret. Har ilten i tanken altid været så tynd? Mine hænder er iskolde og fumler klodset rundt på mit udstyr, men jeg aner ikke, hvad jeg kan gøre. Jeg mærker et hårdere pres om mine ankler og op ad mine ben, og det går hurtigere ned af. Hvor er de andre? Det her må ikke ske igen. Jeg kigger under mig og ser ikke noget. Men jeg kan mærke det. Det er ligesom sidst. Noget er efter mig, selvom de andre ikke tror på det. Jeg er ikke skør, mit udstyr var ikke defekt, jeg havde tjekket det hele, det er ude af min kontrol. Noget har fat i mig, og jeg kan ikke slippe løs.

Jeg prøver at råbe, men kun luftbobler stiger opad. Jeg prøver at berolige mig selv, lukker øjnene, tager en dyb indånding og tæller. En, to, tre. Måske er man bare ikke heldig to gange.

Jeg vågner og bliver blændet af lyset. Jeg ser Jannick over mig med Maja og Konrad på hver

side. Lettelsen er tydelig over deres ansigter.

”Forsatan da. Jeg vidste at det ikke ville gå,” mumler Jannick fra sit skæg, imens jeg sætter mig halvt op.”I må altså tro mig denne gang, der var altså noget, jeg er ikke skør, jeg sværger!” Udbryder jeg. Maja og Jannick kigger opgivende på hinanden, Konrad kigger slet ikke. ”Jeg kan altså godt dykke. I ved det jo godt, jeg er næsten lige så god som Jannick. Jeg har ikke overset noget i mit udstyr, sådan en fejl kan jeg ikke have lavet. Det hele var ude af min kontrol, det er ikke min skyld!”

Jannick sukker af mig. ”Vi har allerede tjekket dit udstyr. Det ser helt fint ud. Vi tror bare ikke, at du er kommet helt ovenpå siden sidst. Det var jo også en traumatisk oplevelse du havde, og hvem ved, om det har fået dig til at... se ting i dag.” Jeg stirrer målløst på ham. Det kan han ikke mene. Det var ægte, hvad jeg mærkede! Jeg blev trukket ned. Der var ikke noget jeg kunne gøre. Han har selv lige sagt, at mit udstyr var fint, det burde da være bevis?

”Du burde ikke dykke i det næste stykke tid. Ikke indtil du er helt frisk igen, og du skal bare give det sin tid. Vi kan ikke have, at du sætter dig selv i en farlig situation på den her måde igen, når du tydeligvis ikke er klar til at håndtere den.” Det her giver ingen mening. De burde ikke have lov til at behandle mig sådan her.

Jeg lægger opgivende hovedet ned på bådens hårde overflade igen. De tror ikke på mig. Det er der ingen der gør.

Jeg mærker kun den gyngende båd og det lette skumsprøjt, der kommer fra bølgerne. I det mindste ved jeg, hvad der er ægte.